

SÈRIE 2

EXERCICI 1:

1. b
2. c
3. b
4. d
5. b
6. a
7. a
8. a
9. a
10. b

Exercici 2.

A) Anàlisi formal i estructural

1. c
2. b
3. d
4. a
5. b

B) Anàlisi estilística i contextual

Tot i que la resposta pot ser molt lliure, convindria donar 0,5 punts si identifiquen l'obra i l'autor: Georg Friederich Händel, "Piangerò la sorte mia", ària de l'òpera *Giulio Cesare*. Si assenyala la data d'estrena, 1724, es pot considerar un plus.

Proves d'accés a la Universitat 2022, convocatòria ordinària. Criteri específic d'avaluació

Els altres 0,5 punts s'han d'aconseguir si esmenten algunes de les qüestions següents:

- Es tracta d'una ària *da capo* barroca, en la qual els solistes solien fer ornamentacions quan repetien el *da capo*.
- És una òpera amb llibret italià, no caldria esmentar el nom del llibretista Nicola Francesco Haym. Händel, d'origen germànic –era conegut com el saxó– va introduir amb penes i afanys el gust per l'estètica de l'*opera seria* italiana a Anglaterra.
- Convindria esmentar alguna característica de l'òpera barroca, o també el que s'anomena *opera seria*, tot i que aquest títol era anunciat només com a "òpera".
- Va ser una de les obres amb la qual Händel va aconseguir més èxit a Anglaterra, després de la bona acollida inicial que va tenir amb *Rinaldo*.
- L'òpera italiana va tenir un impacte social important a Anglaterra, tot i els alts i baixos. El públic tenia veritables deliris amb les *prime donne* i també amb els contratenors, que eren valorats a semblança de les estrelles actuals del cinema. Per atraure el públic, els empresaris contractaven els millors cantants. A *Giulio Cesare* van cantar dos dels més reconeguts: el *castrato* Senesino –en el paper de Giulio Cesar– i la soprano Francesca Cuzzoni –com a Cleòpatra.
- L'ària l'interpreta Cleòpatra, al tercer acte, quan sap que els seus exèrcits han estat vençuts per Ptolemeu i creu que perdrà la vida com a venjança.
- Les òperes de Händel van caure en l'oblit uns anys després de la seva mort, i pràcticament no es van tornar a recuperar fins a principis del segle XX, amb força canvis i sovint reinstrumentades.
- Poden parlar de la interpretació de la música antiga, amb criteris històrics informats.
- L'estudiant pot parlar de la relació entre text i música.
- Es pot donar per bo, també, si parlen sobre Händel, la seva importància dins la música barroca, i les seves obres instrumentals o els seus oratoris.

Exercici 3

1. L'estudiant ha d'explicar diverses qüestions. La puntuació s'ha de modular segons respongui a una, a dues o a les tres (0,30, 0,60 o 1).

Va anar a Chamonix a tocar amb tres companyes seves en un grup de jazz, on ella feia de *jazz-woman*. Tot i que no es demana, podria explicar que això significava que ella era la cantant i directora del grup. Era extraordinari el fet que fos un grup de noies, les tres catalanes.

El lloc era una famosa ciutat francesa, d'esports d'hivern i d'un elitisme molt elevat. Poden assenyalar el fet de tocar jazz, una pràctica relativament rara a Catalunya, tot i que hi havia ja força grups de jazz a casa nostra. Curiosament, el jazz va entrar per les classes altes a Catalunya, a partir de l'escolta de discs d'importació que no es podien permetre adquirir totes les classes socials.

També poden parlar dels grups de ball, que interpretaven xarleston, foxtrot i altres tipologies, en una abundància més gran del que semblaria.

Aurora Bertrana va abandonar els estudis que feia a l'escola Dalcroze, sembla que li desplaïen. Convindria que assenyalessin que devia ser una dona molt avançada, amb idees obertes i progressista. És important adonar-se dels canvis en els models de comportament social, l'heteropatriarcat dominant que no tolerava certes actituds i feines en les dones, possiblement més a Catalunya que a França.

També pot apuntar l'oferta que li feren d'anar a París, i que ella es veia molt bona com a *jazz-woman*.

2. Han de respondre a més d'una qüestió. La nota s'ha de modular segons si responen a una, dues o a les tres (0,30, 0,60 o 1)

Li pesava en contra el descrèdit del jazz a Catalunya, i sobretot el que pensaria la seva família d'una noia que no seguia un camí propi de la moral conservadora: preferia el jazz a la música clàssica. També li feia por el fracàs, molt possible en el mercat de la música clàssica, que llavors era gairebé inaccessible per a les dones llevat de poquíssimes excepcions.

Casar-se li permetria l'accés a la universitat, segurament per estabilitat econòmica o possiblement per la legislació de l'època. Qualsevol de les dues opcions es poden donar per bones. A més a més, podria escriure, cosa que també era la seva passió.

Pel que diu el text, el matrimoni va ser una bona opció. Fins i tot el fet de seguir el marit a la Polinèsia li va servir per desenvolupar-se professionalment.

Es pot valorar una opinió personal creativa i ben argumentada. No s'ha de puntuar l'opinió personal, tot i que si aquesta és de molta volada i bona argumentació es podria tenir en compte un plus.